

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15CoCsp/47/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122461317
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Gallo
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6122461317.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jaroslava Galla a členov senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Klaudie Koskovej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko s. r. o., IČO: 35 724 803, so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, zastúpený Remedium Legal, s. r. o., IČO: 53 255 739, so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, proti žalovanej: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX C. XX, o zaplatenie 9.087,72 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. RA-5Csp/89/2022 zo dňa 27. júna 2023, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.
II. Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Rimavská Sobota (pracovisko Revúca), odvolaním napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol (I. výrok) a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania v rozsahu 100%, v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým bude rozhodnuté o výške trov konania žalovanej (II. výrok).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby mu žalovaná zaplatila sumu 9.087,72 Eur s vyčísleným úrokom vo výške 2.720,84 Eur, vyčísleným úrokom z omeškania vo výške 791,79 Eur a úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 9.035,12 Eur od 04. 03. 2022 do zaplatenia, a to titulom nezaplatenej časti úveru zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

3. Na základe vykonaného dokazovania a právneho posúdenia mal okresný súd preukázané, že žalovaná dňa 28. 06. 2019 požiadala o poskytnutie úveru vo výške 10.000 Eur. Následne dňa 01. 07. 2019 právny predchodca žalobcu – Všeobecná úverová banka, a. s. (ďalej len „právny predchodca žalobcu“) a žalovaná uzavreli zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „VÚB Pôžička“, reg. Č. XXXXXXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o úvere“), na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej úver vo výške 10.000 Eur, pri úroku 11,40% ročne (ak boli poskytnuté zľavy), resp. vo výške 13,40% bez poskytnutia zliav. Žalovaná bola povinná úver splatiť v 96 mesačných po sebe idúcich splátkach vo výške 166,74 Eur (v prípade úrokovej sadzby so zľavou), z čoho mesačná splátka poistenia bola 8,10 Eur a v prípade úrokovej sadzby bez zľavy 177,66 Eur s rovnakou výškou poistenia. Výška RPMN bola 11,89%, celkové náklady dlžníka 5.229,44 Eur, výška mesačnej anuitnej splátky 158,64 Eur a celková čiastka spojená s úverom 15.229,44 Eur (podmienky pri poskytnutí zľavy). Termín prvej splátky bol 19. 07. 2019 a každá ďalšia mesačná splátka bola splatná každý nasledujúci mesiac do 19. dňa v mesiaci.

4. Okresný súd uviedol, že veriteľ (právny predchodca žalobcu) pri výpočte ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa (žalovanej) splácať úver, vychádzal z čistého mesačného príjmu žalovanej vo výške 1.455,48 Eur, zisteného ako aritmetický priemer žalovanou deklarováných príjmov v žiadosti o poskytnutie úveru za posledné tri mesiace pred uzavretím zmluvy (2.215 Eur, 1.500 Eur a 651,43 Eur). Zo správy od Sociálnej poisťovne mal preukázané, že v období od 01. 01. 2019 do 31. 12. 2019, teda aj v čase poskytnutia úveru nebola žalovaná v jej evidencii ako platiteľka poistného na nemocenské poistenie, starobné poistenie, invalidné poistenie. Zo strany Úradu práce sociálnych vecí a rodiny D. mal preukázané, že žalovaná v čase uzavretia zmluvy o úvere nebola vedená v evidencii uchádzačov o zamestnanie a jej posledná evidencia bola od 26. 09. 2018 do 31. 10. 2018. Okresný súd konštatoval, že žalobca (majúc na mysli jeho právneho predchodcu) pri posúdení schopnosti splácať úver vychádzal z údajov o príjme a osobnom stave získaných od žalovanej, ktorá uviedla, že od 01. 11. 2018 nie je zamestnaná u žiadneho zamestnávateľa, a je ekonomicky neaktívna. Neuviedla, že by mala akýkoľvek pravidelný zdroj príjmu. Žalovaná len deklarovala, že za posledný mesiac pred poskytnutím úveru mala čistý príjem 2.215 Eur, za mesiac tomu predchádzajúci 1.500 Eur a ďalší tomu predchádzajúci mesiac 651,43 Eur. Zároveň uviedla, že jej na účet v žiadnej banke nie je zasielaná mzda. Z vykonaného dokazovania síce vyplynulo, že právny predchodca žalobcu príjem deklarovaný žalovanou lustráciou v Sociálnej poisťovni overoval, no údaje o výške ňou tvrdeného príjmu sa však nepotvrdili, teda stále zostali v rovine nepodložených tvrdení. Okresný súd mal za to, že v danom prípade nebol overený žalovanou deklarovaný príjem. Deklarovaný príjem žalovanou nebol potvrdený, ale práve naopak bol potvrdený údaj žalovanej uvedený v žiadosti o poskytnutie úveru o jej ekonomickej neaktívite. Pri posudzovaní schopnosti žalovanej splácať spotrebiteľský úver právny predchodca žalobcu postupoval v rozpore s § 7 ods. 27 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „ZoSÚ“). Zároveň tak nebola preukázaná ani správnosť výpočtu limitu ukazovateľa schopnosti žalovanej splácať úver uskutočnený veriteľom, keďže tento vychádzal z neovereného príjmu. Právny predchodca žalobcu pri skúmaní bonity žalovanej postupoval v rozpore s § 7 ods. 19, 20, 21 a 23 ZoSÚ, čo podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ predstavuje hrubé porušenie povinnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, a preto je tento bezúročný a bez poplatkov a zároveň ho nebolo možné ani zosplatiť. V čase postúpenia pohľadávky zo zmluvy o úvere, nebola pohľadávka ešte po termíne konečne splatnosti, a táto sa nestala ani predčasne splatnou pred termínom konečnej splatnosti. Keďže postúpenie pohľadávky odporovalo zákonu (§ 17 ods.1 písm. b) ZoSÚ), považoval tento úkon v zmysle § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) za absolútne neplatný. Žalobca sa tak nestal vlastníkom žalovanej pohľadávky, a preto dospel k záveru, že tento nie je v konaní aktívne vecne legitimovaný a žalobu v celom rozsahu zamietol a úspešnej žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

5. V zákonnej lehote podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie žalobca, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Žiadal rozsudok okresného zmeniť tak, že odvolací súd žalobe vyhovie resp. navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Podľa názoru žalobcu veriteľ nebol povinný preukazovať skúmanie bonity spotrebiteľa, ak táto skutočnosť nebola medzi stranami sporu sporná a spotrebiteľ nevyužil svoje právo namietať takúto skúmanie. Podotkol, že skúmanie bonity je odbornou otázkou. Prípadná povinnosť súdu preskúmať splnenie tejto povinnosti je limitovaná na samotný prieskum a nie na následne vyhodnocovanie, či by súd ako veriteľ na základe doložených listín spotrebiteľovi úver poskytol. Uviedol, že skúmanie bonity nebolo v konaní sporné, či inak namietané zo strany žalovanej, a preto mali nastať účinky nespornosti skutkových tvrdení. V tomto smere poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10CoCsp/3/2022 zo dňa 09. 02. 2023. Poukázal na to, že súdu prvej inštancie doručil tvrdenia a dokumentáciu preukazujúcu skúmanie bonity. Okrem skutkových tvrdení a konkrétneho výpočtu právneho predchodcu predložil vo vzťahu k skúmaniu bonity aj dopyt do SRBI, dopyt do sociálnej poisťovne a žiadosť o úver a štandardné európske informácie k spotrebiteľskému úveru. Považoval tak za zrejmé, že jeho právny predchodca preveroval príjmy, výdavky, údaje o zamestnaní priamo od žalovanej, ktoré informácie overoval. Poukázal na to, že zo živnostenského registra vyplýva, že žalovaná podnikala od 01. 11. 2018 pod obchodným menom A. B. E. A. a podniká do dnešného dňa. Mal za to, že v danom prípade bol nesprávny skutkový a právny záver okresného súdu, že právny predchodca žalobcu nepostupoval s odbornou starostlivosťou, nakoľko tento záver nemal oporu vo vykonanom dokazovaní a javí sa mu skôr ako popieranie žalobcom predložených dôkazov a tvrdení. Bol toho názoru, že je pokiaľ spotrebiteľ uviedol vedome nepravdivé údaje, konal zlomyseľne s cieľom vylákať úver od veriteľa,

príčom tento mal len limitované možnosti ako overiť spotrebiteľom uvádzané údaje. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15CoCsp/35/2022 zo dňa 25. 10. 2022, podľa ktorého samotnému spotrebiteľovi v zmysle § 7 ods. 2 ZoSÚ vyplývajú povinnosti veriteľovi úplne, presne a pravdivo poskytnúť údaje na posúdenie schopnosti splácať úver. Taktiež poukázal aj na ďalšie rozhodnutia odvolacích súdov, z ktorých citoval niektoré časti. Podľa názoru žalobcu v danom prípade nedošlo k postúpeniu tzv. „živého úveru“, a preto bolo potrebné dospieť k právnomu záveru, že v konaní nebolo sporné splnenie všetkých zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky, a teda žalobca je plne aktívne legitimovaným subjektom v predmetnom konaní.

7. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu rozsudok prvoinštančného súdu žiadala potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania. Rozhodnutie okresného súdu považovala za vecne správne.

8. Žalobca v odvolacej replike zotrval na svojich doterajších tvrdeniach ako aj na podanom odvolaní a odvolacom návrhu.

9. Na základe odvolania žalobcu krajský súd, ako súd odvolací v zmysle § 34 CSP, vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario) s použitím § 219 ods. 3 CSP a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil rozhodnutie v súlade s § 387 ods. 1 CSP.

10. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

12. Súd prvej inštancie po vykonanom a právnom posúdení dospel k záveru, že v predmetnom prípade žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný v spore, nakoľko k postúpeniu pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu došlo v rozpore so zákonom, a preto sa žalobca nemohol stať nositeľom nároku, ktorý si uplatňoval voči žalovanej.

13. Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa otázky skúmania bonity veriteľom zo strany súdu, odvolací súd v tomto smere poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-679/18 v zmysle ktorého: „Články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23. Články 8 a 23 smernice 2008/48 sa majú ďalej vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej sa sankcia za porušenie povinnosti veriteľa posúdiť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa, ktorá spočíva v neplatnosti zmluvy o úvere spojenej s povinnosťou spotrebiteľa vrátiť veriteľovi poskytnutú sumu istiny v dobe primeranej jeho možnostiam, uplatní len pod podmienkou, že daný spotrebiteľ túto neplatnosť namietne, a to v trojročnej premlčacej dobe.“ Z uvedeného je tak zrejmé, že súdy majú povinnosť pristúpiť k skúmaniu otázky, či veriteľ pred poskytnutím úver skúmal bonitu dlžníka.

14. Odvolací súd konštatuje, že ZoSÚ v platnom znení v čase uzatvorenia zmluvy o úvere upravoval v § 7 ods. 1 povinnosť veriteľa pred uzavretím alebo zmenou spotrebiteľskej zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. V prípade, ak veriteľ túto svoju zákonnú povinnosť zanedbá, zákon sankcionuje takéto konanie v zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ nemožnosťou vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru a v prípade hrubého porušenia tejto povinnosti, má uvedené za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. Pre nemožnosť vyhlásenia mimoriadnej

splatnosti úveru postačuje zistenie, že veriteľ pri poskytnutí spotrebiteľského úveru nekonal s odbornou starostlivosťou. V ust. § 7 ods. 17 ZoSÚ je upravený demonštratívny výpočet dôvodov, v prípade ktorých sa má za to, že veriteľ pri poskytnutí úver nekonal s odbornou starostlivosťou, pričom presná definícia tohto pojmu v ZoSÚ absentuje. Vynaložením odbornej starostlivosti sa považuje okrem iného aj posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na získanie informácií o spotrebiteľovi. Odvolací súd poukazuje na to, že pri výpočte schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver sa taktiež použije aj údaj o čistom príjme spotrebiteľa (§ 20 písm. a) ZoSÚ). Je síce pravdou, že spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (§ 7 ods. 2 ZoSÚ), avšak je potrebné vychádzať z toho, že odborná starostlivosť predpokladá aj overenie si týchto údajov, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, napríklad, ak je dlžník zamestnaný, aby objektívne podložil minimálne potvrdenie od zamestnávateľa o jeho príjme, prípadne predložením jeho výplatnej pásky za určité obdobie, alebo ak ide o osobu, ktorá vykonáva podnikateľskú činnosť, tak predložením daňového priznania, preukázaním obratu výpisom z podnikateľského účtu a pod.

15. V uvedenom prípade bolo na žalobcovi ako nástupcovi po pôvodnom veriteľovi, aby preukázal, že jeho právny predchodca splnil všetky povinnosti vyplývajúce z právnych predpisov a teda, že si v uvedenom prípade splnil povinnosť vyplývajúcu mu z § 7 ods. 1 ZoSÚ. Žalobca v konaní pred prvoinštančným súdom, ako aj v podanom odvolaní, poukázal na to, že pri skúmaní bonity vychádzal nielen zo žiadosti o poskytnutie úveru, ale aj z reportu Sociálnej poisťovne a z údajov zistených zo Spoločného registra bankových informácií (SRBI), avšak z týchto listín nemohol právny predchodca žalobcu úplne zistiť finančnú situáciu o príjmoch na strane žalovanej. Je nemysliteľné, aby v dnešnej dobe veriteľ, pri poskytnutí úveru vychádzal pri zisťovaní príjmu žiadateľa, (ktorý údaj je nevyhnutný pre výpočet ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať úver), výlučne len z tvrdenia žiadateľa (dlžníka), a to o to viac, ak tento v samotnej žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru uvedie, že je ekonomicky neaktívny, nezamestnaný, študent, dôchodca, ktorý býva u svojich rodičov. Neprichádza do úvahy, aby žiadateľ v žiadosti uviedol akýkoľvek príjem a veriteľ len na základe tejto informácie mu následne poskytol spotrebiteľský úver, bez toho, aby si skutočne overil pravdivosť tvrdení žiadateľa. Takéto konanie veriteľa nemožno považovať za konanie s odbornou starostlivosťou. V prípade, ak by žalovaná mala aj vykonávať podnikateľskú činnosť na základe živnostenského oprávnenia, si veriteľ žiadnym iným spôsobom neoveril informáciu o jej príjmoch, a to predovšetkým v situácii, ak samotná žalovaná ako dlžníčka v žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru uviedla, že je ekonomicky neaktívna od 01. 11. 2018, a to napriek tomu, že od predmetného dátumu mala oprávnenia na vykonávanie podnikateľskej činnosti podľa živnostenského oprávnenia. Vzhľadom na uvedené odvolací súd uvádza, že zo žalobcom predložených listín a registrov nemohol žalobca resp. jeho právny predchodca ako veriteľ zistiť celkovú finančnú situáciu žalovanej, a teda takýto postup žalobcu nemožno považovať za skúmanie bonity s odbornou starostlivosťou.

16. Z uvedeného teda možno konštatovať správny záver okresného súdu o nesplnení si povinnosti žalobcu o nepreukázaní odbornej starostlivosti posúdenia schopnosti žalovanej splácať spotrebiteľský úver. Odvolací súd poukazuje na to, že pre posúdenie splnenia povinnosti ustanovenej v § 7 ods. 1 ZoSÚ nie je smerodajné len to, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity spotrebiteľa.

17. Vzhľadom na vyššie uvedené sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal, že by jeho právny predchodca pri poskytnutí úveru konal s odbornou starostlivosťou, ale dokonca tento túto svoju povinnosť vyplývajúcu mu z § 7 ods. 1 ZoSÚ hrubo porušil, keďže porušil § 7 ods. 19, 20, 21 a 23 ZoSÚ, čoho dôsledkom okrem bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru v zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ je aj nemožnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti takto poskytnutého úveru. Z uvedeného dôvodu tak následne nemohlo dôjsť ani k platnému postúpeniu pohľadávky z právneho predchodcu na žalobcu v súlade s § 17 ods. 1 písm. b) ZoSÚ, preto rámcová zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 13. 11. 2020 je v rozsahu postúpenia pohľadávky voči žalovanej v zmysle § 39 OZ neplatná.

18. Keďže žalobca nenadobudol aktívnu vecnú legitímáciu v dôsledku neplatnosti postúpenia pohľadávky, na ktorú neplatnosť súd prihliada ex offo, a ktorá otázka súvisí s aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu, okresný súd tak rozhodol vecne správne, keď žalobu žalobcu z tohto dôvodu v celom rozsahu zamietol. Odvolací súd tak odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu vo veci

samej, ktorou žalobu zamietol, v spojení so závislým výrokom o trovách konania ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

19. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 255 ods. 1 CSP § v spojení s § 396 ods. 2 CSP. Nakoľko odvolanie žalobcu nebolo dôvodné, bola žalovaná v odvolacom konaní plne úspešná, a preto jej odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%, o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia súdny úradník samostatným uznesením.

20. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.